

Mod til at leve i Overensstemmelse med sine egne Teorier. Og der er nu engang noget umiddelbart tiltalende ved, at en Mand lader Ord og Handling følges ad og ofrer sin Velfærd for sin Overbevisnings Skyld, . . . ligegyldigt hvad Værd denne Overbevisning i og for sig har “

„Ikke for mig! For mig er sligt kun et sørgeligt Vidnesbyrd om, at Begrebsforvirringen og Jeg'ets Forøgelse har naaet Storhedsvanvidets Højdepunkt. Hvad der tager sig ud som Mod og Aandsstyrke, er i Virkeligheden blot en slappet Viljes ynkværdige Svaghed. Jeg kender det fra mig selv. Jeg veed af Erfaring, hvor svært det falder, naar man har drømt om at blive Profet og Helgen, da at forlige sig med Tanken om at være en slet og ret Pastor Petersen. Jeg veed, hvor langt mere Selvovertindelse der kræves for at bøje sig ind under den sande Kristendoms Lov, Lighedens og Broderskabets Lov: at gøre sig til eet med sine Omgivelser, — hverken større eller ringere, hverken værre eller bedre!“

Frk. Ragnhild trak paa Skuldrene uden at svare. Hun tænkte i sit stille Sind paa Ordet om Ræven og Rønnebærrene. Hun var i det hele begyndt at føle sig lidt besværet af Paterens daglige Selskab, og hun var ganske glad ved, at han nu snart skulde rejse. Mere og mere havde hun maattet give Fru Betty Ret i, at han var for meget i Familie med de firfødgede. Og besad han end noget af en Pudelhunds rørende Trofasthed, saa ejede han desværre ikke dette lærvillige Dyrs Evne til straks at forstaa et lille Vink om, naar dets Nærværelse var til Besvær.

„Overhovedet“ — vedblev Pateren næsten heftig — „har jeg ikke saa stor Respekt for det Tilfældighedens Værk, vi kalder vor personlige Overbevisning, at jeg kan indrømme Berettigelsen til uden videre at indrette vort Liv efter den. Jeg mener tvertimod — —“

Han blev afbrudt ved, at Frk. Ragnhild standsede